

Rose

ฝ่ามิตีประตุมรณะ

死亡万花筒

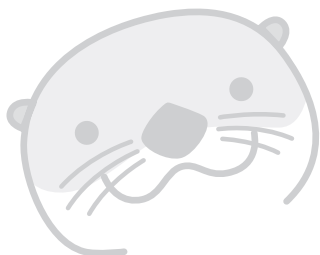
เล่ม 1

ซีจื่อซวี 西子绪

เขียน

ซีวเจิน

แปล

กดอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

มาถึงตอนนี้หลินชีวสือค่อยตระหนักได้ถึงความสำคัญของกระดาษคำใบ้แผ่นนั้น หากเขาไม่ได้อ่านเทพนิยายนี้มาก่อน เวลานี้คงต้องปวดเศียรเวียนเกล้าไม่น้อย

— ซีจื่อซวี

คำนำสำนักพิมพ์

การฝ่ามิติประตุมรณะของหลินชิวสื่อเริ่มต้นขึ้นหลังจากได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคร้าย และแม่วิวที่เลี้ยงไว้มียอมให้ทอด เหมือนรู้ว่าเขากำลังจะตาย แล้วจู่ๆ ก็มีประตูเหล็กปริศนาลิบสองบานปรากฏขึ้นบนทางเดินกะทันหัน

ว่ากันว่าถ้าใครเข้าไปในประตุมรณะนี้แล้วเอาชีวิตรอดออกมาได้ คนคนนั้นจะไม่ตาย และจะหายจากโรคร้ายเป็นปลิดทิ้ง ในเมื่อนี้เป็นทางเลือกสุดท้ายของคนใกล้ตาย เขาจะไม่ลองเสี่ยงได้หรือ

แล้วหลินชิวสื่อจะเอาชีวิตรอดไปจนครบลิบสองประตูได้หรือไม่ เรามาลุ้นกันนะคะ

Rose

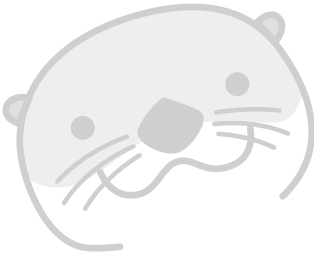
จากใจผู้เขียน

希望心有所成，万事胜意

ขอให้สมหวังดังปรารถนาและขอให้ประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ

ชื่อชวี

จากใจผู้แปล

ตั้งแต่ที่เริ่มแปลนิยายเรื่องนี้ก็รู้สึกเหมือนได้เข้ามิติประตูปะตูไปพร้อมกับหลินชิวสือ เริ่มจากการเป็น 'มือใหม่' ของมิติประตูปะตู ได้เรียนรู้และเติบโตไปพร้อมๆ กัน นอกจากหลินชิวสือแล้ว ตัวละครอื่นๆ ไม่ว่าจะป่วนหนานจู่ ฉิ่งเซียนหลี่ ฉิ่งอีเซีย ฉานจ้าวจ้าว และตัวละครอื่นๆ ไม่เว้นแม้แต่บรรดาปิศาจในมิติประตูปะตู ล้วนเป็นตัวละครที่มีเสน่ห์ที่ทำให้ทั้งหัวเราะและร้องไห้ไปกับเรื่องราวของพวกเขา

ตลอดเวลาที่แปล สิ่งที่เราได้รู้สึกได้อย่างชัดเจนคือ ความหลงใหล แปลไปก็อดที่จะแหงนมองด้านบนไปด้วยไม่ได้ว่ามีตัวอะไรเกาะอยู่บนเพดานหรือเปล่า แต่สิ่งที่มีมากกว่าความหลงใหลคือ ความสนุก และความลุ้นระทึกที่ว่าหลินชิวสือจะออกจากมิติประตูปะตูกลับสู่โลกความจริงได้อย่างไร

สุดท้ายนี้ หวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับโลกแห่งประตูปะตูทั้งสองบาน มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยคนที่ต้องเข้ามิติประตูปะตูไปพร้อมกันนะคะ

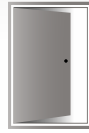
ซีวจิน

ທດສະຍານ

บทที่ 1

ก้าวแรกสู่ประตู

หมู่บ้านขนาดเล็กกลางหุบเขา ตั้งอยู่กลางวงล้อมของแนวไม้เขียวชอุ่ม

เส้นทางที่จะนำไปสู่หมู่บ้านมีเพียงถนนสายเล็กๆ ซึ่งเปลี่ยนสภาพเป็นโคลนเลนหลังฝนตก ทำให้ต้องก้าวเดินอย่างระมัดระวัง

หลินชีวิตเดินเคียงไปกับหญิงสาวร่างสูง ที่ความสูงชวนให้คิดว่าเธอน่าจะมีเชื้อสายของชาวต่างชาติ เมื่อเทียบกันแล้วเจ้าของร่างโปร่งบางในเดรสสไตล်วินเทจยังสูงกว่าหลินชีวิตอยู่เล็กน้อย จิวเรียวยาวของเธอพาดอยู่เหนือย่นต่างามคูโตซึ่งคลอไปด้วยน้ำตา หญิงสาวถามเสียงเจือสะอื้นว่า “ที่นี่ที่ไหน”

“แล้วก่อนจะมาที่นี่คุณอยู่ที่ไหนล่ะ” หลินชีวิตถาม

“ในห้องน้ำที่บ้าน” หญิงสาวตอบ

“ส่วนผมอยู่บนทางเดินที่บ้าน”

“ทางเดิน...?”

หลินชีวิตแหงนหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มมืดลงพลางถาม “คุณได้เปิดประตูหรือเปล่า”

สีหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนไปเล็กน้อยคล้ายนึกขึ้นมาได้ “เปิด”

คำตอบที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มหันไปทางคู่สนทนา ก่อนจะบอกว่า “ผมเองก็เหมือนกัน”

ลมกระโชกแรงผ่านยอดไม้จนเกิดเป็นเสียงหวีดหวิว ส่งผลให้บรรยากาศโดยรอบยิ่งวังเวง พลันหิมะก็เริ่มโปรยปรายลงมาประหนึ่งจะกระตุ้นให้ทั้งสองเร่งฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงหมู่บ้านที่รายล้อมด้วยต้นไม้หนาทึบก่อนท้องฟ้าจะมีดสนิท

จากการพูดคุยทำให้หลินชิวสือรู้ว่าเพื่อนร่วมทางของตนมีนามสกุลว่า 'หรววน' ชื่อเต็มๆ ของเธอคือ 'หรววนปายเจีย'¹

ชายหนุ่มอึ้งไปสามวินาทีหลังจากได้ยินชื่อของอีกฝ่าย ก่อนจะได้อธิกกล่าวชมอย่างผิดเผื่อนว่า "ชื่อเพราะดีนะ"

แต่หรววนปายเจียกลับถลึงนัยน์ตาที่ชุ่มไปด้วยน้ำตาใส่ชายหนุ่มแล้วก่อนว่า "ผู้ชาย...มีแต่พวกชอบโกหก"

"อ้าว?"

"อย่าคิดว่าฉันไม่เคยอ่านนิยายป๊อปนะ"

หลินชิวสือถึงกับพูดไม่ออก ดูท่า...หญิงสาวคนนี้จะไม่ได้บอบบางอย่างที่คิด ทั้งคู่แลกเปลี่ยนข้อมูลกันระหว่างเดินไปยังหมู่บ้าน จึงได้ทราบว่พวกเขาต่างมาอยู่ที่หุบเขาห่างไกลผู้คนแห่งนี้หลังจากเปิดประตู

หรววนปายเจียเปิดประตูห้องน้ำในบ้านของเธอ ส่วนประตูที่หลินชิวสือเปิดคือประตูที่อยู่บนโถงทางเดินในตึกที่พักของตัวเอง

"ประตูเหล็กสีดำบานนั้นเรียบๆ ไม่มีลวดลาย" หญิงสาวเกริ่นก่อนลดเสียงลง "ฉันเองก็สงสัยว่าทำไมजूๆ ในบ้านถึงมีประตูเพิ่มขึ้นมา แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เลยลองเปิดดู..."

ทันทีที่ประตูเปิดออก พวกเขาทั้งคู่ถูกส่งมายืนอยู่ในหุบเขาไร้ผู้คน

"ผมก็เปิดประตูเหล็กสีดำ..." หลินชิวสือพูดยังไม่ทันจบ บนเส้นทางสายเล็กเบื้องหน้าก็ปรากฏเงาเลือนรางของคนผู้หนึ่ง ความสูงของร่างที่เห็นทำให้เดาได้ว่าน่าจะเป็นผู้ชาย

"พี่ชายที่อยู่ตรงนั้น!" หลินชิวสือตะโกน

---

¹ปายเจีย แปลว่า สะอาดบริสุทธิ์ เป็นชื่อของนิยายที่มีเนื้อหาไปทางลามกอนาจาร หลินชิวสือจึงอึ้งไปเมื่อได้ยินชื่อของหญิงสาว

คนผู้นั้นคล้ายจะได้ยินเสียงเรียกของชายหนุ่มจึงหยุดฝีเท้า
 หลินชิวสื่อเร่งฝีเท้าวิ่งไปหาก่อนจะยื่นมือไปแตะไหล่ของอีกฝ่าย
 “ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าเป็นใครที่ไหน”

ชายผู้นั้นหันกลับมา ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยหวาดเสียวคร่ำครึ
 ชวนให้นึกถึงหมิด้วยักษ์ “คนใหม่หรือ”

“คนใหม่อะไรหรือ...” หลินชิวสื่อถาม

ฝ่ายนั้นไม่ตอบ กลับมองชายหนุ่มอย่างพิจารณา ก่อนเบนสายตา
 ไปยังหญิงสาวซึ่งยืนเยื้องไปทางด้านหลัง เธอมีอาการหวาดกลัวเล็กน้อย
 “ไปกันเถอะ ถึงหมู่บ้านแล้วจะอธิบายให้ฟัง”

หลินชิวสื่อรับคำ ก่อนที่ทั้งสามจะมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านด้วยกัน
 ดูเหมือนฤดูกาลของที่นี่จะเป็นฤดูหนาว ท้องฟ้ามืดลงอย่างรวดเร็ว
 ดวงอาทิตย์ที่เมื่อครู่ยังลอยเด่นอยู่บนฟ้าเลือนหายไป ทิ้งไว้เพียงกลุ่มเมฆ
 สีดำและเกล็ดหิมะที่ปลิวว่อน

หลินชิวสื่อพูดคุยกับชายคนนั้นไปพลาง สังเกตสถานการณ์โดยรอบ
 ไปพลาง ที่นี่ไม่มีแหล่งกำเนิดแสงอื่นนอกจากหมู่บ้านซึ่งถูกโอบล้อมด้วย
 แนวป่าทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ไม่มีแม้กระทั่งถนนและผู้คน

หลินชิวสื่อหยิบบุหรีจากกระเป๋ายื่นส่งให้คนที่เดินนำอยู่ข้างหน้า แต่
 อีกฝ่ายกลับโบกมือปฏิเสธ

“พี่ชาย นี่เราอยู่ที่ไหนกันหรือ” คนที่เดินตามต้อยๆถาม

“เรียกผมว่าสงยซี² ก็ได้”

หลินชิวสื่อลอบคิดในใจว่าชื่อนี้ช่างเหมาะกับเจ้าตัวเสียวจริง ๆ ชายหนุ่ม
 ตั้งท่าจะถามต่อ แต่สงยซีกลับยกมือห้าม “อย่าเพิ่งถาม พอถึงหมู่บ้านก็จะ
 รู้เองว่าเกิดอะไรขึ้น”

“อ้อ...โอเค”

เมื่อไม่อาจถามได้ ระหว่างทางจึงไม่มีการซักถามใด ๆ อีก ทั้งหมด
 ต่างเร่งฝีเท้าจนมาถึงทางเข้าหมู่บ้านได้ก่อนท้องฟ้าจะมีดสนิพหอดี

²สงย ในชื่อของสงยซี แปลว่า หมี่

สยองชีระบายลมหายใจด้วยความโล่งอกพลางหันไปมองความมืดมิดเบื้องหลัง “ถึงเสียที ไปกันเถอะ ไปเจอพวกนั้นกันก่อน”

‘คนใหม่’ ‘พวกนั้น’ หลินชีวสี่อจับคีย์เวิร์ดเหล่านี้ได้ เขาสัมผัสได้ว่าที่แห่งนี้มีบางสิ่งผิดปกติตั้งแต่มาถึง อีกทั้งความรู้สึกนี้ยังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ หรวนปายเจ็ยเองก็คล้ายจะรู้สึกได้ถึงบางอย่างเช่นกัน แม้เสียงร้องไห้ของเธอจะเงียบลงแล้ว แต่ใบหน้ามยังคงเผือดซีดในดวงตามีแต่ความหวาดหวั่น

สยองชีนำพวกเขาไปยังอาคารสามชั้นขนาดกะทัดรัดซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากทางเข้าหมู่บ้าน

หลังจากเขาเคาะประตูก็ได้ยินเสียงผู้หญิงถามมาจากด้านใน “ใครคะ”

“ผมเอง สยองชี”

“พี่สยองเธอ เข้ามาสิ” หญิงสาวเอ่ย “พวกเรากำลังรอพี่อยู่เลย”

เสียง ‘แกร๊ก’ ดังขึ้นก่อนสยองชีจะผลักประตูให้เปิดออก ช่างในเป็นห้องนั่งเล่นที่มีคนอยู่ราวเก้าถึงสิบคน พวกเขา นั่งล้อมกระถางไฟคล้ายกำลังหารือกันอยู่

“คนใหม่ใช่ใหม” คนหนึ่งทักขึ้นเมื่อเห็นหลินชีวสี่อและหรวนปายเจ็ยตามหลังสยองชีเข้ามา

“อืม...คนใหม่” สยองชีตรงเข้าไปนั่ง ก่อนบอกสองคนที่มากับตนว่า “นั่งสิ เสี่ยวเคอ...ช่วยอธิบายให้พวกเขาฟังหน่อย”

เสี่ยวเคอก็คือเด็กสาวหน้าตาหมดจดผู้เปิดประตูให้สยองชีเมื่อครู่ เธออายุราวสิบห้าถึงสิบหกปี “พวกคุณนั่งลงก่อน ฉันจะเล่าให้ฟังคร่าว ๆ ก็แล้วกัน”

หลินชีวสี่อกับหรวนปายเจ็ยสบตากันแวบหนึ่งก่อนจะนั่งลงบนที่วางใกล้ประตู

“อันที่จริงก็ไม่มีอะไรมาก” เสี่ยวเคอเริ่มด้วยเสียงเรียบเรื่อย “เราแค่ต้องอยู่ที่หมู่บ้านนี้กันสักพักเพื่อไขปริศนาบางอย่างเท่านั้นแหละ”

“ปริศนาอะไร” หลินชีวสี่อถาม

“พวกเราเองก็ยังไม่รู้ ต้องรอเจอหัวหน้าหมู่บ้านฟຸ່ງนี้ก่อน...”

เด็กสาวตอบก่อนถามต่อว่า “คุณสองคนมีใครเป็นพวกสสารนิยม³ บ้างไหม”

ชายหนุ่มยกมือขึ้น “ผมเอง”

“งั้นก็เปลี่ยนความเชื่อของคุณได้เลย”

“...หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่า ที่นี่มีเรื่องเหนือธรรมชาติอยู่เต็มไปหมดนะสิ”

หลินชิวลือ “...”

ท่าทีของคนอื่น ๆ ที่มีต่อคนใหม่สองคนอย่างหลินชิวลือและหรวน-ปายเจี้ยนนั้นเย็นชาอย่างยิ่ง นอกจากเลี้ยวคอแล้ว ก็ไม่มีใครเข้ามาทักทายพวกเขา

เดิมทีหลินชิวลือเข้าใจว่าคนอื่น ๆ กำลังหาหรือบางอย่างกันอยู่ แต่หลังจากนั่งอยู่ในห้องนี้ได้สักพัก ชายหนุ่มก็พบว่า พวกเขาไม่ได้พูดจាកันเลยแม้แต่ประโยคเดียว บ้างก็จ้องเปลวไฟตรงหน้าเจียบ ๆ บ้างก็เล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ

แม้สถานที่แห่งนี้จะไม่สามารถติดต่อกับโลกภายนอกได้เพราะไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ แต่ก็ยังสามารถเล่นเกมออนไลน์ได้อยู่

ชายหนุ่มนับจำนวนสมาชิกในห้อง เมื่อรวมตัวเขาเข้าไปด้วยก็ได้สิบสามคนพอดี ประกอบด้วยผู้ชายเก้าคนและผู้หญิงอีกสี่คน ส่วนมากเป็นวัยรุ่นและวัยทำงาน คนที่มีอายุมากที่สุดน่าจะอายุไม่เกินสี่สิบปี

ไม่ในกระถางไฟล้นดั่ง ‘เปรี๊ยะ’ ผ่านไปได้ครู่หนึ่งหรวนปายเจี้ยนก็ถูกความง่วงเข้าครอบงำ แต่เมื่อมองไปรอบ ๆ กลับไม่เห็นว่าจะมีใครปลุกตัวออกไป จึงถามเสียงเบา “ขอโทษที่...ที่นี่พอจะมีห้องให้นอนไหมฉันง่วงแล้ว”

หลินชิวลือไม่รู้ว่าจะตนคิดไปเองคนเดียวหรือเปล่านั้นคำถามนี้ของหญิงสาวทำให้บรรยากาศในห้องนิ่งค้างไปครู่หนึ่ง

“เอาละ ได้เวลาแยกย้ายไปพักผ่อนแล้ว” สองซีฟูดลุกขึ้นเป็น

³ หรือวัตถุนิยม (Materialism) คือแนวคิดทางปรัชญาที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณว่า โลกแห่งสสารหรือวัตถุที่อาศัยอยู่ในทุกวันนี้เป็นโลกที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียว

คนแรก “ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นว่าทุกคนมานอนรวมกันอยู่ที่ห้องนั่งเล่นหมด มาแบ่งห้องกันเถอะ” เขาชักชวนก่อนหันไปทางหลินชิวลือ “คุณนอนกับเธอแล้วกัน ตอนกลางคืนก็ระวังหน่อย อย่าออกมาเดินเล่นผ่าน...”

ได้ยินเช่นนั้นหรวนปายเจ็ยก็แข็งขันทันควัน “ฉันต้องนอนห้องเดียวกับเขานั่นแหละ แต่ว่า...”

สงยซี้ถอนหายใจก่อนพูดว่า “จะให้แยกหญิงชายนั้นแหละ ผ่านคืนนี้ไปแล้ว เดี่ยวคุณก็จะรู้ว่าที่นี่ไม่ได้สนใจเรื่องนั้น จะตายอยู่แล้ว ยังจะมาแยกหญิงแยกชายอะไรกันอีก”

หรวนปายเจ็ยยังไม่หมดคำถาม แต่เมื่อเห็นว่าบรรยากาศรอบตัวเปลี่ยนแปลงเป็นอิมครีမ်จึงเลิกโต้แย้ง ยอมพักห้องเดียวกับหลินชิวลือ

“ไม่ต้องห่วง ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก” ชายหนุ่มทำได้เพียงเอ่ยปลอบเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายดูจะกังวลเรื่องนี้

แต่หญิงสาวก็เพียงพยักหน้ารับคำยืนยันของหลินชิวลือ อาคารสามชั้นแห่งนี้มีห้องพักทั้งหมดเก้าห้อง ห้องหนึ่งพักรวมกันสองคน บางห้องก็เพิ่มเป็นสามคน ไม่มีใครแยกพักตามลำพัง

“ไปพักผ่อนเถอะ เจอกันพรุ่งนี้” สงยซี้กล่าว

ทุกคนแยกย้ายไปยังห้องของตน แต่ก่อนที่หลินชิวลือจะปลีกตัวออกไป เลี้ยวเคอก็เดินมากระซิบบว่า “ถ้าอยากรอดไปได้ก็อย่าไว้ใจใครง่าย ๆ...”

หลินชิวลือกำลังจะเอ่ยปากถาม แต่เด็กสาวพลันเดินหนีไปคล้ายไม่ต้องการให้ชายหนุ่มมีโอกาสได้ซักถามอีก

“ไปกันเถอะ” หรวนปายเจ็ยชวนเพื่อนร่วมห้องของตน

หลินชิวลือผงกศีรษะ ไม่ค้านอะไร

ห้องพักของพวกเขาตั้งอยู่ฝั่งขวามือของทางเดินบนชั้นสอง ในห้องมีเตียงเพียงหลังเดียว ฝาผนังประดับด้วยรูปภาพที่คล้ายจะตัดมาจากนิตยสาร

ที่แห่งนี้ไม่มีไฟฟ้า มีเพียงตะเกียงน้ำมันก๊าดซึ่งให้แสงชมพูขมัวคล้ายย้อนกลับไปยังในสมัยก่อน กลิ่นอับจากเชื้อราลอยอวลอยู่ในอากาศ

เดิมทีชายหนุ่มนึกว่าหญิงสาวจะรังเกียจสภาพที่เห็น คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะปรับตัวได้เร็วกว่าเขาเสียอีก เธอล้างหน้าล้างตาอย่างรวดเร็ว แล้วก็เดินมาทักตัวนอนลงบนเตียง

กลับกลายเป็นหลินชิวสือเสียเองที่นั่งลงบนเตียงอย่างเก้ๆ กังๆ

“นอนสิ ไม่เหนียวหรือไง” หญิงสาวพูดทิ้งที่ซุกหน้าไว้ใต้ผ้าห่ม เสียงจิ้งฟังกู้อู้อี้

“เหนียวสิ” ชายหนุ่มตอบ

“แหงละ นี่มันจะแปลกเกินไปแล้ว” คนที่นอนกล่าวต่อไปว่า “ตอนแรกฉันยังสงสัยว่าคุณมาจากรายการทีวีที่เกี่ยวหลอกอำชาวบ้านหรือเปล่า แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่น่าจะจัดเต็มเสียขนาดนี้...”

หลินชิวสือถอดเสื้อตัวนอกออกก่อนจะสอดตัวเข้าใต้ผ้าห่ม แม้ทั้งสองจะนอนเตียงเดียวกัน แต่ก็แยกผ้าห่มกันคนละผืนเพื่อแสดงความเป็นสิริสุจริตใจ “แปลกจริงๆ นั่นแหละ”

“ไหนจะคนพวกนั้นอีก คุณเห็นแวตาทาพวกเขาไหม” หรวนปายเจ็ย

ถาม

“พวกเขาเหมือนกลัวอะไรบางอย่าง”

“อืม” หญิงสาวเห็นด้วย “พวกเขากำลังกลัว...แต่กลัวอะไรนี่สิ”

ชายหนุ่มคิดอยู่ครู่หนึ่ง ขณะที่กำลังจะตอบก็ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอตั้งมาจากคนข้างๆ เมื่อหันกลับไปมอง ก็พบว่าหญิงสาวได้เข้าสู่นิทรารมณ์เป็นที่เรียบร้อย

หลินชิวสือมองขึ้นไปบนเพดาน จมดิ่งอยู่ในวงวัฏความคิดภายใต้แสงสลัว เขานึกนับถือหรวนปายเจ็ยเป็นอย่างยิ่ง จู่ๆ ต้องมาโผล่ในสถานที่แปลกประหลาด แถมเจอผู้คนแปลกๆ แต่ก็ยังโชคดีที่เธอนอนหลับได้ทันทีที่หลับตา

คิดเรื่อยเปื่อยไปได้สักพัก ความม่วงงุนก็คืบคลานเข้ามา ชายหนุ่มปิดเปลือกตาลงและหลับไปทั้งอย่างนั้น

หลินชิวสือสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก

เขานอนอยู่บนเตียงขณะที่หูแว่วเสียงเอ็ดอ้าดเบาๆ

เสียงนั้นเหมือนจะเป็นเสียงของหน้าต่างไม้เก่าๆ ยามต้องสายลมแรง แต่เมื่อตั้งใจฟังดี ๆ กลับฟังดูคล้ายมีใครบางคนกำลังเดินย่ำลงบนพื้นด้วยเท้าเปลือยเปล่า

ชายหนุ่มลืมหันตาขึ้น เห็นเพียงห้องซึ่งเลื่อนรางอยู่ในความมืด

ดวงจันทร์กลมโตบนท้องฟ้าทอแสงเย็นตาลอดหน้าต่างเข้ามาตกกระทบหัวเตียงผ่านลงไปบนพื้น เกล็ดหิมะที่โปรยปรายเมื่อหัวค่ำหยุดตกไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

ทว่าเมื่อชายหนุ่มเบือนหน้าไปด้านข้าง ลมหายใจของเขาก็มีอันต้องสะดุดก็ก

ที่ข้างเตียงปรากฏร่างของหญิงสาวผู้หนึ่งนั่งหันหลังให้หลังลินชีวลือกลุ่มผมยาวที่แผ่ขยายเต็มแผ่นหลังทำให้มองเห็นร่างนั้นได้ไม่ชัด คนที่ตกเป็นเป้าสายตาคล้ายจะรู้ว่าผู้ที่อยู่บนเตียงตื่นแล้ว จึงหันหน้ากลับมาช้า ๆ

ภาพตรงหน้าราวกับเป็นฉากในภาพยนตร์สยองขวัญที่ไม่ปาน ชายหนุ่มตัวแข็งค้างไปชั่วขณะ พยายามรวบรวมความกล้า กัดฟันลุกขึ้นนั่งบนเตียง ตะโกนออกไป “เฮ้ย! คุณเป็นใคร มาทำอะไรที่ห้องผม!”

ร่างที่อยู่ข้างเตียงหยุดเคลื่อนไหว ก่อนลินชีวลือจะได้ยินเสียงตอบกลับมา “คุณจะทำอะไรทำไม นี่ฉันเอง”

เป็นเสียงของหรวนปายเจ็ย

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ลินชีวลือก็ถอนหายใจโล่งอก “ดีที่ตื่นแล้วทำไมไม่นอน มานั่งอยู่แบบนี้ทำไม”

“คุณเห็นบ่อน้ำที่อยู่หน้าบ้านไหม บ่อที่อยู่กลางสวน” หญิงสาวถาม

“บ่อน้ำ? บ่อน้ำอะไร” ขณะที่กำลังจะลุกไปดู ทางตาของชายหนุ่มก็กวัดไปทางขวามือของตน สิ่งที่เห็นมีผลให้เลือดในกายเขาเย็นเฉียบ... หรวนปายเจ็ยยังนอนอยู่บนเตียง ไม่ได้เขยื้อนจากที่เดิมเลยแม้แต่น้อย

“บ่อตรงนั้นไง” หญิงสาวที่มีเสียงเหมือนหรวนปายเจ็ยอย่างกับกะตอบ ก่อนชวนว่า “เราไปดูกันเถอะ”

ลินชีวลือ “...”

“ทำไมไม่ตอบล่ะ”

“เดือนที่แล้วผมเพิ่งได้รับรางวัลสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์⁴ ดีเด่น”

หญิงสาวผู้นั้น “...”

“ผมเป็นพวกสสารนิยมเต็มรูปแบบ”

หญิงสาวผู้นั้น “...”

“คุณเปลี่ยนไปหลอกคนอื่นแทนดีไหม”

ร่างที่อยู่ข้างเตียงหันศีรษะกลับมาช้า ๆ แสงจันทร์ที่ลอดเข้ามาช่วยส่องให้เห็นหลินชิวลือเห็นใบหน้าอันยากจะสรรหาถ้อยคำมาบรรยายของเจ้าหล่อน ดวงหน้าขาวซีดผิมนุหะย์ของอีกฝ่ายบวมอืด นัยน์ตาข้างหนึ่งเหลือกถลนแทบพลัดออกจากเบ้า เธอถามด้วยเสียงคุ่นหู่ว่า “ไม่ว่าฉันเลยเธอ”

หลินชิวลือชะงักไปอีดีใจหนึ่งก่อนจะก้มลงมองผ้าห่ม “อย่าทำอย่างนี้สิ ผมเอากางเกงมาแค่ตัวเดียวเองนะ”

หญิงสาวผู้นั้น “...”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบหน้า “หากคุณทำให้ผมกลัวอีกรอบ นี่ผมรูดแน่” พูดจับเขาก็เอื้อมมือไปเขย่าตัวหรวนปายเจี้ยตัวจริง “ตื่นเร็ว!”

หญิงสาวถูกชายหนุ่มรบกวนการนอนจนต้องตื่นขึ้นอย่างงุนงง เธอขยับตาพลงเอ่ยถาม “มีอะไร” หรวนปายเจี้ยลืมตา เมื่อเห็นว่ามีผู้หญิงอีกคนนั่งอยู่บนเตียงจึงเอ่ยถามขึ้น “ใครกันเนี่ย หลินชิวลือ...กลางค้ำกลางคืนแทนที่คุณจะนอน กลับไปพาผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้เข้ามา นี่มันจะเกินไปแล้วนะ ฉันแยกว่าเธอตรงไหน”

หลินชิวลือ “...” นี่คุณกำลังโพกสติจุดหรือเปล่า

หรวนปายเจี้ยยังคงบ่นต่ออีกหลายประโยคกว่าจะรู้ว่ามิบางสิ่งผิดปกติ ดวงตางามคูโตจึงเบิกกว้าง “ทำไมคอของเธอถึงยาวขึ้นเรื่อยๆ ล่ะ...”

⁴ พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2464 มีสมาชิกประมาณ 95 ล้านคน (ข้อมูลล่าสุด ณ ปีพ.ศ. 2564)

เมื่อหลินชิวสือหันไปมองก็พบว่าศีรษะของสตรีผู้นั้นเอียงกระเท่
ไปข้างหนึ่ง ส่วนลำคอก็ยืดยาวออกมาคล้ายงู

ทั้งสองมองเหตุการณ์เบื้องหน้าอย่างตื่นตะลึง ตามด้วยเสียงตะโกน
อย่างหมดความอดทนของหลินชิวสือ “เซี่ย! หนีเร็ว!” ชายหนุ่มคว้ามือ
ของหรวนปายเจี๋ย พาอีกฝ่ายวิ่งปราดไปทางประตู

ผลก็คือหรวนปายเจี๋ยผู้บอบบางอ่อนแอในตอนกลางวันกลับวิ่งเร็ว
กว่าหลินชิวสือเสียอีก เธอหายลับไปจากประตูด้วยความเร็วดุจลมกรด

“คุณวิ่งช้าลงหน่อยก็ได้...” ชายหนุ่มบอก

“ช้ากว่านี้ก็ได้อีกกลายเป็นศพ...”

หลินชิวสือ “...” เอ้อ ผู้หญิงคนนี้

ทั้งสองพุ่งลงมาถึงชั้นล่างด้วยความเร็วราวกับกระต่ายยามตื่นตกใจ
เมื่อเห็นว่าเจ้าสิ่งนั้นไม่ได้ไล่ตามหลังมาก็พรวดพราดใจออกมาเชือกใหญ่
หรวนปายเจี๋ย...หญิงสาวเจ้าน้ำตากลับมีผีเท้ารวดเร็วเสียยิ่งกว่าสุนัข
หญิงสาวน้ำตาคลอ ร่ำว่าจะร้องให้ออกมาอีกรอบ ในขณะที่หลินชิวสือ
ได้แต่ยืนทอบทัก

“อย่าร้อง...อย่าร้อง...” ชายหนุ่มรีบปลอบ “เบาหน่อย ถ้าเสียงคุณ
เรียกตัวที่อยู่ข้างบนให้ตามมาจะทำยังไง”

“คุณก็ดีแต่ห่วงตัวเอง ไม่คิดถึงฉันบ้างเลย”

หลินชิวสือ “...”

อาการเฉยเมยของหลินชิวสือทำให้หรวนปายเจี๋ยพยายามข่มน้ำตา
ไม่ให้ไหลออกมา เธอนั่งลงบนเก้าอี้อย่างอ่อนระโหยโรยแรงพลาญยกมือขึ้น
กรี๊ดน้ำตา

ห้องนั่งเล่นเวลานี้ร้างไร้ผู้คน ทั้งสองไม่ได้ยินเสียงอื่นใดนอกจาก
เสียงลมหายใจของตนเอง ทั้งที่เมื่อครู่พวกเขาทำเสียงดังโครมคราม แต่
ก็ยังไม่มีการออกจากห้องมาดูแลสักคน

ชายหนุ่มยืนนิ่งกับที่ครู่หนึ่ง ก่อนถามอย่างไม่แน่ใจ “เราจะทำยังไง
กันดี” ทั้งเขาและหรวนปายเจี๋ยต่างไม่มีประสบการณ์ในการรับมือกับเรื่อง
เหนือธรรมชาติประเภทนี้ จึงได้แต่ยืนนิ่งเป็นเสากู่อยู่ในห้องนั่งเล่น ไม่รู้ว่า

ควรจะจัดการเช่นไร

“ข้างนอกหิมะตก” หญิงสาวโพล่งขึ้น เธอเดินไปข้างประตู ผินหน้าออกไปยังสวนด้านนอก

“หิมะกลับมาตกกลางดึกแบบนี้” หลินชิวลือยืนอยู่ตรงกรอบประตู จากมุมที่เขาอยู่น่าจะสามารถมองออกไปเห็นสวนที่ปกคลุมด้วยชั้นหิมะบางๆ และยังเห็นบ่อน้ำที่ปีศาจสาวพูดถึง มีบ่อน้ำตั้งอยู่กลางสวนอย่างที่เธอบอกจริงๆ มันตั้งอยู่ในจุดที่คาดไม่ถึง ก็คือตรงกึ่งกลางของบริเวณสวนทั้งสวน กีดขวางประตูใหญ่ขัดกับหลัก Feng Shui⁵

“มีหินตั้งขวางทางเข้าแบบนี้ ไม่รู้จะว่ายังไงจริงๆ แต่บ่อน้ำนั้นก็สวยดีนะ” หรวนปายเจี๋ยพูด ตอนที่เธอยิ้ม ปลายหางตาจะยกขึ้นตามไปด้วย เป็นภาพที่ชวนมองอย่างยิ่ง

“คุณรู้หลัก Feng Shui ด้วยหรือ?”

“พอดีที่บ้านทำธุรกิจนี้เลยศึกษามานิดๆ คุณล่ะ... ทำอาชีพอะไร” หรวนปายเจี๋ยเหลือบมองหลินชิวลือ

“สถาปนิก...”

“อ้อ... แต่ผมยังหนอยู่เลยนี่ เฟิงท่ามาไม่กี่ปีใช้ไหม?”

หลินชิวลือ “...” *ช่างกล้าพูด*

“ลองทายสิว่าฉันทำงานอะไร” หรวนปายเจี๋ยถามพลางสยายผมของตน

“นางแบบ?” น้อยครั้งนักที่เขาจะได้พบหญิงสาวที่สูงขนาดนี้ คนตรงหน้ามีเรือนร่างสูงโปร่ง คุณสมบัติโดยรวมไม่นับว่าแย่ เสียก็แต่หน้าอกที่ดูเหมือนจะมีน้อยไปสักหน่อย

“ผิด” หญิงสาวเฉลยด้วยเสียงกั้วท้าวเราะ “ฉันเป็นหมอดูต่างหาก”

พอรู้คำตอบ หลินชิวลือก็นิ่งไป

“ขอทำนายแบบหนึ่ง” หรวนปายเจี๋ยนับนิ้วทำนายอย่างรวดเร็ว “จันทร์เต็มดวงแบบนี้... ฉันสัมผัสได้ว่าจะมีความตายเกิดขึ้น”

⁵ ศาสตร์ภูมิศาสตร์พยากรณ์แขนงหนึ่ง คนไทยมักจะคุ้นหูกับสำเนียงแต่จิวว่าฮวงจุ้ย

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรหรือร้องไห้ออกมาดี “ตรรกะอะไรของคุณ ทำไมพระจันทร์เต็มดวงแล้วต้องมีคนตายด้วยล่ะ”

หรวนปายเจ็ยเมินคำพูดของอีกฝ่าย เธอเดินตรงไปกลางสวน ทั้งยังหันกลับมากำกมือเรียก ทำให้ชายหนุ่มใจหล่นวูบ “จะไปตรงนั้นทำไม ดึกปานนี้แล้ว...”

“ฉันอยากดูบ่อน้ำ”

“ค่อยมาดูใหม่พรุ่งนี้ ตอนนี้มีมันอันตราย” แม้หลินชิวสือจะพูดเช่นนั้น แต่เขาก็ตามอีกฝ่ายไปที่สวนด้วยความเป็นห่วงว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับเธอ

หรวนปายเจ็ยอยู่ในชุดเดรสยาวสีขาว ยามที่หญิงสาวสาวเท้าด้วย จังหวะเนิบนาบดูคล้ายเทพธิดากำลังเยื้องย่างอยู่บนพื้นหิมะ เมื่อเดินใกล้ถึงบ่อน้ำ เธอชะลอฝีเท้าเพื่อให้ชายหนุ่มตามมาทัน

“มีอะไรเธอ”

“ไม่มีอะไร อยู่ดี ๆ ก็ไม่อยากดูแล้ว เรากลับกันเถอะ”

“ทำไมจะกลับแล้วล่ะ” หลินชิวสือถึงกับจับต้นชนปลายไม่ถูก

“หนาวจันตัวจะแข็งอยู่แล้ว” พุดจบเธอก็คล้องแขนของตนเข้ากับแขนของชายหนุ่ม ออกแรงดึงอีกฝ่ายกลับเข้าไป

ขณะที่ถูกลาก หลินชิวสือก็พบว่าหญิงสาวแข็งแรงมากจนเขาไม่สามารถสะบัดให้หลุดจากการเกาะกุมได้เลย

“หรวนปายเจ็ย?” แรงแของหรวนปายเจ็ยทำให้เขาตกใจ

หรวนปายเจ็ยรีบคลายวงแขนของตนออก “เดินสิ หนาวจะตายอยู่แล้ว รีบกลับกันเถอะ น่าจะนอนได้อีกสักงีบ...” พุดจบเธอก็เดินขึ้นไปชั้นบนโดยไม่สนใจหลินชิวสืออีก

หลินชิวสือจำต้องตามกลับขึ้นไปยังห้องบนชั้นสอง โชคดีที่ปีศาจสาวนำสยดสยของตนนั้นไม่อยู่แล้ว มีเพียงหน้าต่างที่ถูกเปิดทิ้งไว้เป็นทางผ่านให้สายลมเย็นแฉะเวียนเข้ามาในห้อง

หญิงสาวนอนลงบนเตียงและหลับไปทันทีที่ศีรษะถึงหมอน

ทว่าหลินชิวสือกลับไม่อาจข่มตาลงได้ เขาจุดตะเกียงน้ำมันก๊าด

อีกครั้งและปล่อยให้เขาไว้อย่างนั้น

คำคืนสั้นประสาทเคลื่อนผ่านไปอย่างอ้อยอิ่ง ด้านนอกมีสายลม และหิมะกระหน่ำตลอดคืน แต่โคมงามในห้องกลับนอนหลับสนิทไม่รับรู้สิ่งใด หรวนป้ายเจี้ยนนอนร่วมเตียงกับชายที่เพิ่งได้พบหน้าเป็นครั้งแรก โดยไม่คิดจะระวังตัวแม้แต่น้อย เธอนอนนิ่ง ลมหายใจเข้าออกเป็นจังหวะสม่ำเสมอ แก้มขาวนวลปรากฏสีแดงเรื่อดูเย้ายวน

ชายหนุ่มเหลือบมองก่อนจะรีบถอนสายตาทิ้งไปทางอื่น แม้เขาจะไม่ใช่อุสภบุรุษ แต่ก็ไม่ได้เป็นพวกชอบฉวยโอกาส

เช้าวันต่อมา เมื่อถึงเวลาแปดโมง ดวงอาทิตย์ก็เริ่มทอแสงสีทองบนขอบฟ้า

หิมะที่ตกตลอดคืนทำให้ข้างนอกกลายเป็นสีขาวโพลน

หรวนป้ายเจี้ยนส่งเสียงจิ้งจางพลางเปิดเปลือกตาขึ้น เธอยืดกายบิดขี้เกียจก่อนจะหุดแขนกลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว “หนาวจัง...”

ชายหนุ่มเห็นท่าทางของเธอแล้วก็ได้แต่คิดในใจว่า เมื่อคืนเธอก็พูดแบบนี้

“ชีวลีอ...ช่วยไปหาเสื้อผ้าให้สักสองตัวได้ไหม ใส่แค่เดรสแบบนี้มันหนาว”

ชายหนุ่มไม่ปฏิเสธ ความจริงเขาเองก็ตั้งใจจะไปหาเสื้อผ้าเพื่อเพิ่มความอบอุ่นแก่ตนเองเช่นกัน เพราะโลกที่เขาจากมายังเป็นฤดูร้อนอยู่เลย

บทที่ 2

ประตูเหล็กกับกุญแจ

แสงสว่างช่วยขับไล่บรรยากาศ ชวนชนลुकยาม
คำคืนให้หายไป

ขณะที่หลินชีวิตกำลังเดินไปตามทางเดินบนชั้นสอง ก็ได้ยินเสียง
อู้อี้แว่วมาจากชั้นสาม ราวกับกำลังมีคนหลายคนกำลังถกเถียงกันอยู่ เขา
ตั้งใจจะเดินต่อไปโดยไม่สนใจ แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนใจเพราะมีเสียงหญิงสาว
ร้องให้ราวกับได้พบเจอเหตุสะเทือนใจอย่างมากดังขึ้น

ชายหนุ่มมีท่าทางลังเลก่อนจะตัดสินใจขึ้นไปดูเหตุการณ์บนชั้นสาม
อาคารแห่งนี้เป็นโครงสร้างไม้ ชั้นบนได้ไม้ค่อนข้างเก่า เวลาเหยียบ
ลงไปจึงส่งเสียงเอี้ยดอ้าด บางแผ่นก็โยกคลอนจากน้ำหนักฝีเท้า ราวกับ
กำลังจะรับน้ำหนักของมนุษย์ไม่ไหว

บนชั้นสาม หลินชีวิตเห็นคนอื่นๆ จับกลุ่มรวมกันอยู่บนทางเดิน
แต่สิ่งที่เรียกความสนใจจากเขากลับเป็นกลิ่นสนิมเหล็กที่ลอยอวลอยู่
ในอากาศ

ควาโลहितส่งกลิ่นคลุ้งระคายจมูก หลินชีวิตก้าวเข้าไปสมทบกับ
คนอื่นๆ อย่างระมัดระวัง ความรู้สึกในยามนี้อยู่ห่างไกลจากคำว่าดีอยู่
มากโข

“ผมว่าแล้ว...” เสียงดังมาจากสองซี...ชายร่างใหญ่ผู้นำหลินชีวิต
และหรรวน پایเจียมที่นี้ “...เมื่อวานต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ๆ...”

“ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน...แต่นี้กว่าจะเป็น...” กล่าวถึงตรงนี้ เลี้ยวเคอก็ตัวต๋อยตาไปทางชายหนุ่มที่เพิ่งมาถึงแวนหนึ่งก่อนตัดบท “ช่างเถอะ”

หลินชิวลือคิดในใจว่า พูดยังนี้หมายความว่าอย่างไร นึกว่า จะเป็นใครกัน เขากับหรวนปายเจ็ยอย่างนั้นหรือ ชายหนุ่มเบนสายตาไปทางประตูที่อยู่หลังเลี้ยวเคอ

บานประตูถูกเปิดค้างไว้ หลินชิวลือจึงพอจะมองลอดเข้าไปได้ ภายในห้องเต็มไปด้วยกองเลือดซึ่งเริ่มจับตัวเป็นก้อนเพราะสภาพอากาศ อันหนาวเย็น

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ” หลินชิวลือถาม

“มีคนตาย” สยงซีตอบเสียงเรียบ

“...คนตาย?” หากเป็นเมื่อวาน ชายหนุ่มคงไม่สามารถจินตนาการ ถึงภาพที่คนเหล่านี้พูดเรื่องความเป็นความตายด้วยเสียงซีดซาได้ แต่ หลังจากได้เผชิญกับสิ่งลึกลับเมื่อคืน เขาก็ตระหนักได้ว่าสถานที่แห่งนี้ เป็นอีกมิติที่ไม่สามารถนำหลักการและเหตุผลปกติมาอธิบายได้

“อืม” สยงซีตอบ

หลินชิวลือขยับตัวเปลี่ยนมุม ก่อนจะมองเข้าไปในประตู แวนแรก ที่เห็นท่าเอาเขาถึงกับเผลอสูดอากาศเย็นเยือกเข้าปอดเฮือกใหญ่โดยไม่รู้ตัว ทุกตารางนิ้วของห้องเต็มไปด้วยเลือดที่จับตัวแข็ง ศพทั้งสองร่าง กองอย่างไร้ระเบียบอยู่บนพื้น โศกเลือดจนแทบจาสภาพเดิมไม่ได้ แทนที่จะบอกว่าเป็นมนุษย์ สมควรจะเรียกว่าเป็นก้อนเนื้อไร้ผิวหนังสองก้อน มากกว่า เลือดภายในห้องไหลนองออกมาตามพื้น ตั้งแต่พื้นจรดกำแพง ทิวทัศน์สามแถบไม่มีจุดไหนที่สะอาดอยู่เลย

แม้จะเตรียมใจไว้ล่วงหน้า แต่ภาพอันน่าสะพรึงก็ทำให้หลินชิวลือ เกิดอาการพะอืดพะอม เขายกมือขึ้นปิดปาก หันหลังขยับ เลี้ยวเคอเห็น ดังนั้นก็เหมือนจะเข้าใจความรู้สึกอีกฝ่ายดี จึงบอกขึ้นว่า “ห้องข้างๆ มีห้องน้ำ”

หลินชิวลือพุ่งไปเอาเจียนทันที

หลังจากชายหนุ่มสำรวจทุกสิ่งในห้องออกมาจนหมด เสี่ยวเคอก็พูดกับเขาว่า “ฉันนี่ว่าคุณจะไม่อ้วกเสียอีก”

“ฮะ?”

“คุณกับหรววนป้ายเจี่ยเป็นหน้าใหม่ที่ดูโอเคที่สุดตั้งแต่ฉันเคยเห็นมา คนที่เพิ่งเข้ามาในมิติประตูครั้งแรกส่วนใหญ่จะไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว อัตราการรอดของคนพวกนี้อยู่ที่ยี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น” เสี่ยวเคอกล่าวเสียงเรียบ

หลินชีวสือ “...”

“ลงไปกินข้าวเข้ากันเถอะ” เสี่ยวเคอชวน

“ไม่จัดการสองศพนั้นก่อนหรือ”

“จะให้จัดการยังไงล่ะ” เด็กสาวถามสีหน้าพิกล

หลินชีวสือเองก็รู้ว่าควรจะทำอย่างไรเช่นกัน ระหว่างที่เดินลงไปชั้นล่างพร้อมกับคนอื่น เขาก็นึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าขึ้นมาได้ “ตอนอยู่ที่ชั้นสอง ผมได้ยินเสียงผู้หญิงร้องไห้มาจากชั้นบน...” เขากวาดตามองคนที่อยู่ด้วยกันจนถ้วนทั่ว มีเสี่ยวเคอเพียงคนเดียวที่เป็นผู้หญิง แต่ดูจากอาการนิ่งเฉยของเธอแล้ว อยากรู้ก็ไม่กล้าไปถามคนที่จะร้องไห้ฟูมฟายเมื่อครู่

“ผู้หญิงร้องไห้? ไม่เห็นได้ยินเลย คุณหูฟาดแล้วละ” เสี่ยวเคอบอก

“...คงเป็นอย่างที่คุณว่า”

ที่ชั้นล่างมีอาหารเข้าที่ทำได้เสร็จแล้วส่งคว้นชาวलयกรุ่นตั้งเรียงอยู่บนโต๊ะ คนที่ทำอาหารคือคนในหมู่บ้าน พวกเขาดูไม่ได้แตกต่างไปจากมนุษย์ทั่วไป

หลังมือเข้าหลินชีวสือก็เอ่ยปากขอยืมเสื้อผ้าเนื้อหนาจากพวกเขา พร้อมทั้งสอบถามสถานการณ์ภายในหมู่บ้านไปด้วย

“หมู่บ้านของเราไม่มีอะไรผิดปกตินะ” ชาวบ้านไม่ได้ให้ข้อมูลที่เพียงพออันใด “แต่ในฤดูหนาวแบบนี้มักจะมียักษ์ทองเที้ยวแวงมาทุกปี”

“อ้อ...แล้วพวกของใช้ล่ะครับ”

“ต้องออกไปซื้อนอกหมู่บ้าน ถึงทางจะลำบากไปหน่อย แต่ก็พอออกไปได้อยู่ มีแค่ตอนหิมะตกเท่านั้นแหละที่ออกไปไหนไม่ได้เพราะ

เส้นทางจะถูกหิมะทับหมด ส่วนมากก็ต้องอยู่ในหมู่บ้านไปตลอดฤดูหนาว”

ชายหนุ่มคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนโพล่งถามขึ้นมาว่า “บ้านทุกหลังในหมู่บ้านจะมีบ่อน้ำสร้างไว้ในสวนใช่ไหมครับ”

หลินชิวลือไม่แน่ใจว่าตนคิดไปเองหรือไม่ว่าสีหน้าของคนในหมู่บ้านเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมทันทีหลังจากได้ยินคำว่า “บ่อน้ำ” แต่พวกเขาก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอื่นใดนอกจากผงกศีรษะตอบว่าใช่ ก่อนจะหันหลังเดินออกไป

ชายหนุ่มนั่งไล่เรียงความคิดอยู่พักหนึ่งก็ยังคงติดปะต่ออะไรไม่ได้ จึงตัดสินใจนำเสื้อผ้าที่ยืมมาไปให้หรวนปายเจี๋ยก่อนแล้วค่อยมาถามชาวบ้านอีกครั้ง

หรวนปายเจี๋ยที่กำลังนอนเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง พอเห็นเพื่อนร่วมห้องเดินเข้ามา ก็แหงนขึ้นด้วยความไม่พอใจ “ซ่าชะมัด”

หลินชิวลือวางเสื้อผ้าที่ยืมมาลงบนเตียงแล้วบอกว่า “ลูกเถอะข้างล่างมีอาหารเข้า”

หญิงสาวจึงตอบรับด้วยเสียงขึ้นจมูก

“งั้นผมไปรอข้างนอกนะ”

“เดี๋ยวก่อน” จู่ ๆ คนที่อยู่บนเตียงก็ร้องอีกฝ่ายไว้ “อะไรอยู่บนหัวคุณนะ”

“อะไรเหรอ” ชายหนุ่มถามกลับอย่างงุนงง

หรวนปายเจี๋ยลุกขึ้น กวักมือเรียกหลินชิวลือให้เดินเข้าไปหา

“แดงเกือบไปทั้งหัวเลย...” หญิงสาวใช้มือลูบเส้นผมของอีกฝ่ายก่อนจะพลิกขึ้นดู “อะไรเนี่ย”

กลางฝ่ามือของหรวนปายเจี๋ยปรากฏสิ่งที่ดูคล้ายเลือดซึ่งจับตัวเป็นก้อน หลินชิวลือเห็นเข้าก็พลันรู้สึกไม่ดี

“ขอผมดูหน่อย” ชายหนุ่มรีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ มีบางสิ่งอยู่บนศีรษะเขาอย่างที่หรวนปายเจี๋ยบอกจริงๆ มันดูคล้ายเกล็ดน้ำแข็ง เพียงแต่แทนที่จะมีลักษณะวาวใส กลับกลายเป็นสีแดงทั้งหมด เศษเล็ก ๆ เหล่านี้แทรกตัวอยู่ระหว่างเส้นผมของเขาอย่างแนบเนียนจนยากจะมองเห็น หลินชิวลือบอกไม่ได้ว่ามันมาอยู่บนศีรษะของเขาตั้งแต่เมื่อไร

“บ้าจริง!” ชายหนุ่มสบถออกมาเสียงเบาหลังจากเช็ดศีรษะด้วยผ้าขนหนู ตอนแรกยังดูไม่มีอะไร ทว่ายิ่งเช็ดก็ยิ่งน่าตกใจ ผ้าขนหนูในมือของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงราวถูกย้อม เขาพยายามทำความสะอาดอยู่พักใหญ่ แต่เส้นผมก็ยังไม่สะอาดเสียที

“ดีนะที่ไม่ใช้สีเขียว¹” หรวนป้ายเจ็ยซึ่งสวมเสื้อเนื้อหนาทับเรียบร้อยแล้วกล่าวออกมาลุ่มๆ หลังจากตามเข้ามาในห้องนี้

“...คุณเคยเห็นเลือดสีเขียวหรือไง”

“นี่เป็นเลือดทรอกเทรอ”

หลินชิวสือถอนหายใจเฮือก ก่อนจะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนชั้นสามให้อีกฝ่ายฟังคร่าวๆ ทันทีที่พูดถึงเรื่องคนตาย หรวนป้ายเจ็ยก็สะอื้นขึ้นมา “พี่หลิน...ฉันกลัวจังเลย พวกเราจะตายเป็นรายต่อไปหรือเปล่า”

มีหญิงงามมาร้องให้อยู่ตรงหน้าเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็ไม่อาจฝันทำเป็นใจแข็งได้

หลินชิวสือก้าวเข้าไปปลอบ ทว่าขณะที่หรวนป้ายเจ็ยตั้งท่าจะจับศีรษะลงบนบ่าของอีกฝ่ายก็พลันโพล่งขึ้นว่า “พี่หลิน พี่สูงเท่าไร”

“...ร้อยแปดสิบ”

“เอ๊ะ! เตี้ยกว่าฉันอีก?”

หลินชิวสือ “...” ขอโทษที่ทำให้ผิดหวังนะ

ชายหนุ่มหันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาทำความสะอาดผมของตน พร้อมกับนึกไปด้วยว่าเลือดพวกนี้ตกลงมาบนศีรษะตั้งแต่เมื่อไร แล้วเขาก็ได้คำตอบอันน่าขบถ...มันคงไม่ได้หยดลงมาจากเพดานของชั้นสามใช่ไหม

“ผมจะขึ้นไปดูบนชั้นสาม คุณลงไปกินข้าวก่อนเถอะ”

“จะไปคนเดียวหรือ ฉันไปด้วยดีกว่า” หญิงสาวบอก

“แล้วคุณไม่กลัวหรือไง” ชายหนุ่มถามด้วยความสงสัย เมื่อครู่

¹ คนจีนมีสำนวนว่า สวมหมวกเขียว หมายถึง คนที่สามีหรือภรรยาของตนนอกใจไปมีคนอื่น ในที่นี้ถ้าผมของหลินชิวสือกลายเป็นสีเขียว ก็เหมือนกับการถูกสวมหมวกเขียวนั่นเอง

เธอยังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่เลย

“คุณก็อยู่ด้วยนี่” หรวนป้ายเปียกเสียดเส้นผมดำลึบไว้หลังใบหู เผยรอยยิ้มละมุน “อยู่กับคุณ ฉันยังต้องกลัวอะไรอีกล่ะ”

ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจว่า นั่นสินะ...เมื่อคืนเธอยังวิ่งเร็วกว่าเขาเลยนี่นา

แล้วทั้งสองก็ไปที่ชั้นสามด้วยกัน

ห้องที่เกิดเหตุยังคงอยู่ในสภาพเดียวกับเมื่อเช้า บนพื้นยังเจิ่งนองไปด้วยเลือดและศพก็ยังคงอยู่ในท่าเดิม ทว่าคราวนี้ ความสนใจของหลินชิวสือกลับเปลี่ยนไปอยู่ที่บนเพดาน ชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้นสำรวจเหนือศีรษะแล้วก็พบเลือดอยู่บนนั้นตามคาด แม้ของเหลวด้านบนจะเกาะตัวเป็นคราบเนื่องจากเหตุการณ์ได้ผ่านไปแล้วพักใหญ่ แต่ก็ยังมีบางที่หยดแฉะลงบนพื้น สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาครมครัน เพราะรอยนั้นดูคล้ายเกิดจากการที่มีตัวอะไรสักอย่างคลานอยู่บนเพดาน

เส้นผมบนศีรษะของชายหนุ่มตั้งชัน ไม่อยากคิดเลยว่าตอนที่เขาและคนอื่นๆ รวมตัวกันอยู่ในห้องนี้จะมีตัวอะไรเกาะอยู่เหนือศีรษะ ช้าร้าย... ยังไม่มีใครรู้ตัวสักคน

หรวนป้ายเปียกเองก็จ้องเพดานอยู่พักใหญ่

หลินชิวสือจึงถามเธอว่าเห็นอะไรไหม

“ก็เห็นเพดานไง” หญิงสาวตอบ “จะเห็นอะไรได้ล่ะ ดาวเหนือฝืนอยู่หรือไง”

หลินชิวสือ “...”

ต่อจากเพดาน หญิงสาวยังไปดูศพทั้งสองที่บิดเบี้ยวจนไม่เหลือเค้าเดิมด้วย ใบหน้างามไม่มีความขยะเขยงให้เห็น ท่าทางคล้ายจะตื่นตื่นด้วยซ้ำ นับว่ามีความกล้าไม่น้อย

หลินชิวสือเหล่มองอย่างเคลือบแคลง “คุณไม่กลัวเลยเหรอ” อีกฝ่ายจึงคล้ายจะนึกขึ้นมาได้ จึงเริ่มส่งเสียงฮือๆ อีกครั้ง

“..อย่าเอาแต่ร้องฮือๆ คุณยังจะกินข้าวเข้าอยู่ไหม”

“กินสิ...กินๆ หิวแล้ว”

เมื่อทั้งสองลงมาข้างล่างก็พบว่าคนอื่นต่างกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วและกำลังนั่งรอพวกเขาอยู่

“คุณสองคนไปไหนมา เรารอพวกคุณอยู่” สยงซึกพูด

สายตาดำจับจ้องของคนอื่นไม่อาจสร้างความกดดันแก่หรวนปายเจ็ย
ร่างบางทั้งตัวนั้น ประคองถ้วยรับประทานอาหารเช้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ผิวหน้าของหลินชิวสือไม่ได้หนาเช่นหรวนปายเจ็ย เขาจึงต้องเล่า
เรื่องเกลียดเลือดบนศีรษะรวมทั้งรอยประหลาดบนเพดานชั้นสามให้คนอื่นฟัง
หลังจากฟังจบทุกคนมีสีหน้าไม่น่าดู บางคนยังผลอเหงะนหน้ามอง
เพดานตามไปด้วย

ระหว่างที่กำลังถกเรื่องผู้ตายและรอยประหลาดบนเพดานกันอยู่
นั่นเอง ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งก็เดินเข้ามา เขามีอายุประมาณสี่สิบปี
สวมแจ็กเก็ตตัวหนาสีเขียวยาวพรางคล้ายเครื่องบิน และถือตะเกียง
น้ำมันดวงเล็กๆ ไว้ในมือ

“สวัสดิ์ทุกคน” ชายผู้นั้นเอ่ยทัก “ผมเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน พวกคุณ
คือคนที่ผมขอความช่วยเหลือไปใช่ไหม”

เสียงภายในห้องเจียบลง แทนที่ด้วยเสียงของผู้มาใหม่

“ช่วงนี้อากาศแย่มาก แต่หมู่บ้านเราต้องทำโรงศพไว้สำหรับใช้ปีหน้า
เลยจะขอแรงพวกคุณไปช่วยช่างไม้ต่อโรงศพสักหน่อย” เขากล่าวเสียง
แหบพร่า

ไม่มีผู้ใดตอบรับ หัวหน้าหมู่บ้านเองก็คล้ายจะไม่ต้องการคำตอบ
จากพวกเขาเช่นกัน

เมื่อเขากล่าวจบก็กระอักกระอ้อออกมาสองสามครั้ง ก่อนยกตะเกียง
น้ำมันที่กวัดแกว่งไปมาขึ้นสูงแล้วเดินออกไปข้างนอก แม้หิมะจะหยุดตก
แล้ว แต่กระแสมรณะยังคงพัดผ่านยอดไม้สร้างเสียงหวีดหวิวคล้ายเสียง
คนร่ำไห้

“เริ่มแล้วสินะ” สยงซึกกล่าวเบาๆ

พูดยังไม่ทันขาดคำ ลมหอบใหญ่ก็พัดบานประตูที่ยังปิดไม่สนิท
ไปชนกำแพงดัง ‘ปัง’ ประตูไม้ที่ดูแข็งแรงพลันแตกออกเป็นชิ้นๆ

ทั่วทั้งห้องเงียบกริบ ก่อนสงยซึ่งจะทำลายความเงียบขึ้นเป็นคนแรก
“พวกเราคงจะต้องทำโลงศพกันแล้วละ”

“ทำไม ทำไมถึงเป็นแบบนี้!” เสียงคร่ำครวญดังขึ้น เมื่อหลินชิวลือหันไปทางต้นเสียงก็พบว่าชายคนหนึ่งในกลุ่มเริ่มควบคุมตนเองไม่อยู่ “ทำไมถึงได้ยากแบบนี้ เราจะรอดไปได้หรือ ใครจะไปต่อโลงศพกัน เรากำลังจะตาย พวกเราจะตายอยู่ที่นี้...”

สงยซึ่งดูจะคุ้นเคยกับเหตุการณ์เช่นนี้ดี จึงมองดูโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า คนสติแตกยิ่งแผดเสียง น้ามูกน้ำตาไหลประอะเปื้อนเต็มหน้า มือคว้าของที่อยู่บนโต๊ะขว้างลงพื้น “เข้ามามีสิบสามคน วันแรกก็ตายไปแล้วสอง...ผมไม่เคยเจออะไรที่ยากขนาดนี้มาก่อนเลย!”

“พอแล้ว” สงยชิตวาด “ร้องไห้แล้วจะช่วยให้รอดได้หรือไง จะโวยวายไปทำไม คิดว่าตัวเองเป็นมือใหม่จั้นหรือ หัดดูสองคนที่เพิ่งมาเป็นตัวอย่างบ้าง!”

คำพูดของสงยซึ่งทำให้หลินชิวลือผู้ไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นพลอยได้รับสายตามาตร้ายจากชายคนนั้นไปด้วย ได้แต่คิดว่าผิดด้วยหรือที่ใจแข็งแแกร่ง

มีคนควบคุมสติไม่ได้แบบนี้ อันที่จริงไม่นับว่าเป็นเรื่องประหลาดคนทั่วไปเมื่อต้องมาติดอยู่ในมิติซึ่งเต็มไปด้วยเหตุการณ์ลึ้นประสาทเช่นนี้ ย่อมยากจะรักษาความเยือกเย็นไว้ได้

“เรามาหารือกันก่อนดีกว่าว่าต้องทำอะไรบ้าง” สงยซีเสนอ “หัวหน้าหมู่บ้านบอกให้ต่อโลงศพ มันต้องเป็นกุญแจแน่ๆ”

“ขอโทษนะครับ กุญแจอะไร”

สงยซีจ้องชายหนุ่มครู่หนึ่งก่อนตอบ “กุญแจเอาไว้เปิดประตู หลังจากเข้ามาแล้วพวกเราต้องทำตามคำบอกไว้ที่ได้รับจากคนในมิติประตูเพื่อให้ได้กุญแจมา จากนั้นก็ต้องหาประตูให้เจอถึงจะออกจากที่นี่ได้”

“มีกำหนดเวลาไหม”

ชายร่างใหญ่แค้นหัวเราะ “แน่นอน ก่อนที่ทุกคนจะตายกันหมดไง”
ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ หลินชิวลือค่อยคลายใจที่อย่างน้อยก็มีวิธีกลับออกไปจริงๆ แล้วสิ่งที่เขากลัวที่สุดก็คือ ความหวาดหวั่นที่ไม่รู้ว่าจะจบลง

เมื่อไร จะหนักก็ไม่ได้ จะสลัดอย่างไรก็ไม่พ้น ไม่ว่าจะทำวิธีใดก็ไร้ประโยชน์

“คำใบ้คือโลงศพ” สยงซีพูดพร้อมกับสำรวจสภาพอากาศนอกตัวอาคารไปด้วย “ลองไปถามช่างไม้ในหมู่บ้านดูก่อน”

“ดี ๆ ฉันไปด้วย” เสี่ยวเคอสนับสนุน

“ผมด้วย” หลินชิวลือยกมือเสนอตัว

“ตกลง” สยงซีพยักหน้า กลายเป็นผู้นำของกลุ่มไปโดยปริยาย “คนที่เหลือก็ลองสำรวจในอาคารดูว่ามีคำใบ้บ้างไหมก็แล้วกัน”

หรวนปายเจี่ยเดินไปกระตุกแขนเสื้อของหลินชิวลือ เอ่ยเสียงอ่อน “ฉันกลัว ฉันจะไปกับนายด้วย”

แม้หญิงสาวจะมีเรือนกายสูงชะลูดจนไม่ให้ความรู้สึกรองกนน้อยที่ต้องได้รับการปกป้อง แต่ความงามของเธอก็มีผลให้ผู้อื่นอยากยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ หลินชิวลือผงกศีรษะ “เอาสิ แต่ผมคงรับรองความปลอดภัยให้คุณไม่ได้นะ”

“ไม่เป็นไร” หรวนปายเจี่ยฉีกยิ้ม เอ้าผมหัดหู่ “แค่ออยู่กับคุณ ฉันก็สบายใจแล้ว”

ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจว่า หญิงสาวผู้นี้ช่างรู้จักปะทะเหล่าผู้อื่นเสียจริง เมื่อได้ข้อสรุป ทั้งสี่จึงรีบออกจากที่พักในขณะที่ท้องฟ้ายังสว่าง

ระหว่างทางหลินชิวลือได้สอบถามสยงซีเกี่ยวกับมิติแห่งนี้ จึงทราบว่า ปีศาจที่นี่ไม่สามารถเช่นฆ่าคนได้ตามอำเภอใจ แต่อย่างไรกฎพวกนี้ก็มีข้อยกเว้น เช่น กรณีที่หลงไปอยู่ในมิติที่มีระดับความยากสูงมาก สิ่งเหนือธรรมชาติพวกนี้จะสามารถสังหารคนได้โดยไม่มีข้อแม้ ต้องการฆ่าเมื่อไรก็ฆ่า อัตราการเสียชีวิตจึงสูงถึงเก้าในสิบ

“มิติประตุมรณะนี้มีไว้ทำไม” เขาถามสิ่งที่ตนสงสัยที่สุด

ทว่าเมื่อสยงซีได้ยินคำถามก็หันกลับมาจ้องลึกลงไปในดวงตาของชายหนุ่ม “รอจนรอดออกไปได้ก็จะรู้เอง”

“...อ้อ”

พวกเขาสอบถามที่อยู่ของช่างไม้จากคนในหมู่บ้าน หิมะที่ตกโปรยปรายเป็นอุปสรรคต่อการเดินทาง จึงต้องใช้เวลามากกว่าปกติ

หลินชิวลือจึงถือโอกาสนี้สำรวจสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านไปด้วยในตัว

หมู่บ้านนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก อีกทั้งล้อมรอบไปด้วยป่าหนาที่บโดยทั่วไปแล้วทุกอย่างก็ปกติดี เว้นแต่เพียงเวลาที่หิมะตกลงมาแล้วจะตัดขาดเส้นทางเข้าออก คนในหมู่บ้านมีจำนวนไม่มาก นานครั้งจึงจะเห็นคนเดินสวนไปมาสักสองสามคน ดังนั้นการเห็นคนจากนอกหมู่บ้านจึงควรเป็นเรื่องพิเศษมาก ทว่าเมื่อดูจากสีหน้าคนในหมู่บ้านแล้ว พวกเขาคล้ายไม่แปลกใจยามได้เห็นพวกหลินชิวลือเลย

บ้านของช่างไม้ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของหมู่บ้าน จากด้านนอกมองเห็นแสงตะเกียงด้านในได้เลือนราง

สยองซีเคาะประตู รอเพียงไม่นานหน้าประตูก็ปรากฏร่างของชายอายุราวหกสิบถึงเจ็ดสิบปีสวมเสื้อกันหนาวสีเทาที่ขาดเป็นรู บนศีรษะของเขามีเส้นผมเหลืออยู่หรือมหมั้วม ดวงตาฝ้าฟางบนใบหน้าซึ่งเหี่ยวจนจับจ้องไปยังผู้มาเยือน “มีธุระอะไร”

“ข้างนอกหนาวมาก พวกเราขอเข้าไปคุยข้างในได้ไหมครับ” สยองซี

ถาม

ผู้สูงวัยไม่ตอบ แต่ก็เบี่ยงกายให้พ้นกรอบประตู ทั้งสี่รีบเข้าไปด้านใน

หลินชิวลือกวาดสายตาดูเก็บรายละเอียด ห้องขนาดไม่ใหญ่เต็มไปด้วยสิ่งของวางระเกะระกะ บานหน้าต่างถูกตอกทับด้วยแผ่นไม้หลายๆ เพื่อกันลมหนาวอย่างง่าย ๆ

“หัวหน้าหมู่บ้านขอให้พวกเรามาช่วยคุณตาทำโลงศพ” สยองซีเกริ่น “แต่พวกเราไม่มีความรู้เรื่องนี้เลย ได้ยินว่าคุณตาเป็นช่างไม้ที่มีชื่อเสียงของหมู่บ้าน คุณตาพอจะให้คำแนะนำพวกเราได้ไหมครับ”

ผู้สูงวัยเหลือบมองสยองซีด้วยแววตาเรียบเฉย “อยากทำโลงศพก็ต้องไปตัดต้นไม้ แล้วเอามาส่งให้ฉันที่นี่ หลังจากนั้นต้องไปไหว้พระที่วัดก่อนถึงจะเริ่มลงมือได้”

สยองซีจับศึยวีร์ได้ “ไหว้พระที่วัดเหอครับ”

ผู้สูงวัยผงกศีรษะ “วัดที่ข้างหมู่บ้าน การต่อโลงศพเป็นอัปมงคล จึงต้องไปไหว้พระก่อน...ต้องไปไหว้พระ”

ช่างไม้ย้าคำว่า “ไหว้พระ” เสียจนคนฟังรู้สึกอึดอัด

“ไหว้พระแล้วต้องทำยังไงต่อเธอครับ” สยงซีถามต่อ

ชายชราไม่ตอบ

“คุณตา?”

อีกฝ่ายยังคงไม่ตอบ

เมื่อสยงซีถามเป็นรอบที่สาม ช่างไม้ก็สงยิ้มให้เขา แต่เป็นรอยยิ้มที่ดูดูตันยิ่งท่ามกลางแสงสลัว ก่อนที่เจ้าของบ้านจะบอกเสียงแหบต่ำ “หากยังมีชีวิตอยู่ค่อยกลับมาถามก็แล้วกัน”

ได้ยินเช่นนั้นสีหน้าของสยงซีก็พลันเผือดซีด

“อย่าพูดอย่างนั้นสิคุณตา อากาศหนาวออกอย่างนี้ หากคุณตาเกิดตายไปก่อนพวกเราไหว้พระเสร็จจะทำยังไง” หรวนป้ายเจ็ยโพล่งขึ้นมาอย่างไม่คิดจะรักษามารยาท

“ตาแก่คนนี้สู้ชีวิต” ผู้สูงวัยแค้นหัวเราะ

“ที่คุณตาต้องสู้ด้วยก็เห็นจะมีแต่ชีวิตคุณตานี้แหละ”

คุณตา “...”

คนอื่น ๆ “...”

หลินชีวสื่อได้แต่ค่อนข้างแคะในใจว่าใครสั่งใครสอนให้พูดเช่นนั้น ทำให้ NPC² เหม็นหน้าแบบนี้จะไม่มีปัญหาหรือ คนทั่วไปเมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนที่มิทำทางชั่วร้ายอย่างช่างไม้ ก็มีแต่จะกลัวจนหัวหด ทว่าดูจากการที่หรวนป้ายเจ็ยจ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลนแล้ว คาดว่าเจ้าตัวคงไม่คิดว่าเป็นปัญหา

“เอาเถอะ เขาไม่อยากบอกก็ไม่ต้องไปบังคับหรอก...” หลินชีวสื่อพยายามประนีประนอม

“จะไม่ให้บังคับได้ยังไง ก็รู้ว่าคุณความหวังที่พวกเราจะรอดไปได้

---

² Non-player Character คือ ตัวละครที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่น

มันรีบหรี คุณตาเล่นชิงตัดความหวังกันก่อนแบบนี้ได้ยังไง” พุดไปหญิงสาว ก็ถลกแขนเสื้อ สายตากวาดไปทั่วห้องก่อนจะหยุดลงตรงก่อนไม้ที่มีขนาดเท่าท่อนแขนคน

หลินชิวสือคิดในใจว่า ฉิบหายแล้ว จะใช้กำลังจริงๆ หรือเนี่ย มาหาเรื่อง NPC ของมิติที่มีแต่เรื่องหลอนๆ แบบนี้จะไม่มีปัญหาจริงๆ ใช่ไหม ทว่าก่อนที่หรวนปายเจี๋ยจะได้หยิบไม้ท่อนนั้นขึ้นมา ชายชรากลับยอมยกธงขาวก่อน แล้วพุดอย่างลนลานว่า “หลังไหว้พระเสร็จให้ไปเติมบ่อน้ำ แล้วโรงศพก็จะสร้างเสร็จสมบูรณ์”

“ฮือๆ ชิวสือ เขาจ้องฉันเขม็งเลย~”

หลินชิวสือ “...” สายตาของเธอยังดูน่ากลัวกว่าอีก

สงขชีเองก็คาดไม่ถึงว่าการข่มขู่เช่นนี้จะได้ผล จึงนั่งอิงไปเช่นเดียวกับเสี้ยวเคอ เมื่อมาถึงมิตินี้ พวกเขาปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างสุภาพด้วยเกรงว่าจะพลั้งเผลอไปสร้างความไม่พอใจให้คนอื่นเข้า ใครจะคิดว่าหรวนปายเจี๋ยจะได้รับคำตบอย่างง่ายตายจากการเล่นนอกกติกา...แม้คำตอบที่ได้รับอาจจะเป็นเพียงคำลวงก็เถอะ

พวกเขาออกจากบ้านของช่างไม้ สงขชีซึ่งยังมีนงกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่หายก็ถามชื่อเสียงเรียงนามของหรวนปายเจี๋ย

หญิงสาวจึงตอบด้วยท่าทางนาร์กว่า “ฉันชื่อหรวนปายเจี๋ย พี่จะเรียกว่าเจี๋ยเจี๋ยก็ได้”

สงขชีลองเรียกตามไปอีกฝ่ายแนะนำ แต่รู้สึกว่าจะไม่ค่อยเหมาะ ท้ายที่สุดจึงตัดสินใจเรียกเธอว่า “ปายเจี๋ย”

มาถึงมิตินี้จวนเจียนจะครบหนึ่งวันแล้ว สงขชีถึงเพิ่งจะรู้ชื่อหรวนปายเจี๋ย วันก่อนเขาเห็นเธอเอาแต่ร้องไห้ จึงคิดว่าคนประเภทนี้ไม่น่าจะอยู่รอดได้นานเท่าไรนัก เลยไม่ได้สอบถามชื่อของเธอ

ทว่าผลงานที่น่าประทับใจของหรวนปายเจี๋ยเมื่อครู่ทำให้เขาคิดว่าอีกฝ่ายคงจะไม่ได้อ่อนแออย่างที่แสดงออก

“เมื่อกี่คุณไม่กลัวเธอ” สงขชีถาม

“กลัว? ทำไมจะต้องกลัว กลัวผี กลัวปีศาจก็ยังมีพอรับได้ แต่กลัว

กระทั่งคนนี้ก็แย่งกินไปหน่อยนะ อีกอย่างหนึ่ง แคมมองก็รู้ว่าคนนี้เป็น NPC สำคัญ เกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจะเอาข้อมูลจากที่ไหน เราจะรอดออกไปได้อย่างไร” หรวนปายเจ็ยทำให้ทุกคนหน้าม่านไปตามๆกัน

ทั้งสามต่างไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไร ได้แต่คิดว่าที่หญิงสาวพูดมาก็มีเหตุผล

อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ได้ข้อมูลสำคัญมาจากช่างไม้แล้ว จึงพอจะสบายใจได้บ้าง ทุกคนตัดสินใจจะรีบกลับเพื่อถ่ายถอดสิ่งที่รู้มาแก่คนอื่นๆ

ห้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆครึ้มแม้จะเป็นเวลากลางวัน ทั้งยังมีลมกระโชกแรง หรวนปายเจ็ยในชุดเดรสที่สวมทับด้วยแจ็กเก็ตหนาอีกสองชั้นเดินตามหลังหลินชิวสือ ร่างบอบบางมีท่าทางคล้ายจะโดนพัดปลิวไปได้ทุกเมื่อ

หลินชิวสือเห็นเข้าก็อดเป็นห่วงไม่ได้ จึงยื่นมือออกไปจูงหญิงสาวให้มาอยู่ข้างหน้า ตั้งใจใช้ร่างของตนช่วยกำบังลมที่พัดจากด้านหลัง

หรวนปายเจ็ยประทับใจเป็นอย่างมาก ดวงตาคู้งามเป็นประกายวาววับยามชมอีกฝ่าย “ใจดีจัง”

“ตามมารยาทนะ” หลินชิวสือเอ่ย

“คุณใจดีกับทุกคนแบบนี้หรือไง”

“...คุณเห็นผมใจดีแบบนี้กับสยองซีไหมล่ะ” เขาย้อนถามก่อนนั้นก็คร้มอยากแก้มหญิงสาวขึ้นมา จึงเสริมว่า “เพราะคุณสวยไงล่ะ”

“ผมได้ยินนะ” สยองซีที่เดินนำอยู่หันกลับมา

ทว่าหรวนปายเจ็ยกลับมีสีหน้าจริงจัง “แค่สวยก็โอเคกันหรือ”

หลินชิวสือที่ตั้งใจเพียงแก้มอีกฝ่ายเล่น ก็ตอบอย่างไม่คิดอะไรว่า “ต้องสูงด้วย”

“อ้อ...”